

Met de hoofdprijs naar huis....

Een kleine vijf jaar geleden haalde ik Chapter op uit Denemarken. Mijn eerste grote jachthond, nadat ik met mijn working cocker spaniel kennis had gemaakt met deze sport.

Ik maakte met de spaniel kennis met de apporterende jachthond. En hoewel het specifieke werk van de spaniel fantastisch is wilde ik graag met een hond aan het werk meer geschikt is vanwege zijn apporterende eigenschappen. Ik kende inmiddels al een Ches en vond haar fantastisch. Gelukkig kreeg ik de kans om uit een mooi verwant nest een pup te kiezen.

Met Chapter ben ik vanaf het begin bezig geweest om te werken naar waar we nu zijn. Het is zeker niet altijd een makkelijk pad geweest. En of dat altijd aan haar heeft gelegen....., Nee zeker niet.

Doordat ik veel last heb van wedstrijdspanning hebben we zeker wat betreft de uitgaande lijnen wel flinke horden moeten nemen.

Apporteren is nooit een probleem geweest. Wild apporteren ook niet. Rondom dat Chapter een jaar werd kreeg ze vlak na haar loopsheid een baarmoederontsteking tgv een E coli bacterie die haar eerder al vaak een blaasontsteking had gegeven.

Omdat ze haar lichamelijke ongemak moeilijk zichtbaar liet zien zag ik alleen dat het apporteren van een kraai opeens een enorm eng "iets" werd.

Nadat ze helemaal hersteld was van de ontsteking hebben we de kraai tijdens de training zo geïntroduceerd dat ik niet wist wanneer ze hem moest halen. Toen dat weer goed ging zijn we op gegaan voor ons B-diploma.

Ze heeft binnen 2 wedstrijden haar 2 benodigde diploma's binnen gehaald. Ze was toen net 18 maanden jong. In de jaren hierna heeft ze rondom elke loopsheid weer wat van de "enge kraai" laten zien maar met de jaren verdween dit.

Tijdens haar hele opleiding, alle oefeningen en alle trainingen heb ik nooit druk uitgevoerd en alles met een clicker en een bal of voer als beloning getraind.

Van de Chesapeake wordt gezegd dat ze hard zijn, maar ik zie in Chapter zeker geen harde hond. Ze kan met sommige dingen stronthemeltje eigenwijs zijn en verschrikkelijk volhardend maar hard, zeker NIET!

Voor Chapter en de working cockers heb ik ook Mechelaars en Hovawarts getraind in allerlei takken van sport. KNPV, behendigheid, Flyball, G&G en Reddingshondenwerk.

Ik heb vele manieren van trainen gezien en vele reacties gezien bij honden tgv de verschillende trainingsmethoden. Door de jaren heen heb ik daar mijn eigen stijl door ontwikkelt.

Ik geef daarnaast al ruim 30 jaar les. Reddingshonden zijn daar het grootste aandeel in en nu sinds 6 jaar ook jachthonden.

In 2014 ben ik mijn hondenschool Ccoons Compass begonnen waarna ik in 2020 fulltime jachthondentraining ben gaan geven.

Nadat Chapter haar B diploma's had gehaald was ik er met de cocker wel achter dat een map B dan nog echt te hoog gegrepen is. Bovendien vind ik het niet eerlijk naar de hond om ze op een wedstrijd voor proeven te zetten waar ze nog helemaal niet klaar voor zijn. Dus heb ik allerlei workshops gevolgd op vreemd terrein en zijn de reguliere trainingen opgeschroefd naar map B trainingen.

Toen ze 3 was ben ik mee gaan doen aan WT's en vorig jaar aan de maps. Niet veel maar ook niet zonder resultaat. Dat gaf mij aan dat we op het goede pad waren en dat ze de oefeningen snapt en er ook aan toe is.

Intussen werd er tijdens de trainingen uiteraard ook aandacht besteed aan de SJP A oefeningen. Slepen deed ik al met Chapter vanaf dat ze 6 maanden was. Het hele neuswerk en de hele geurenwereld van de hond blijft een fantastisch onderdeel en honden vinden het slepen meestal ook onwijs leuk.

Bij het dirigeren hebben we de meeste hordes overwonnen. Het uitgaan hangt nog altijd vast aan mijn spanning. Als Chapter in mijn stem hoort dat ik gespannen ben ging ze niet uit, later ging ze een paar meter uit. Dus het blijft een goede graadmeter voor mij om goed te voelen waar ik ben aan de binnenkant en de spanning weg te laten vloeien voor ik haar weg stuur. Dat is op wedstrijden nog niet zo makkelijk.

Bij het hele proces naar de A toe heb ik best het gevoel ervaren dat hier een grote druk op stond. Door mijzelf.

Ik moet dat kunnen.....

Wat zullen ze wel niet denken als ik daar sta.....

Stel dat het mij niet lukt.....

Enfin, ik heb heel bewust gewacht tot ik had gevoel had dat het kon, dat wij het konden. En dat was dit jaar het geval. Veel aan mijn eigen spanning gewerkt, mijn stem onder controle krijgen en Chapter verder laten ontwikkelen naar een goed dirigeerbare hond.

Nou das wel gelukt!!!!

Afgelopen wedstrijd in Uffelte was het dan voor het eerst zover. PPffff, eerst alle B onderdelen met een 10 doorlopen. Daarna het wachten op de dirigeer.

Iris, mijn trainer van Jachthondentraining Aa en Hunze, had ik gevraagd er te zijn om mij door de zenuwen en het moment heen te slepen. Ze was er ruim op tijd en dat gaf rust. Gekeken en geluisterd bij de uitleg van waar de duiven liggen en dan wachten. Ik was nummer 24. Het duurde nog wel even. Ergens achteraf stonden alle A kandidaten te wachten en daar heb ik op een rustige plek Chapter de gelegenheid gegeven even te kunnen slapen. Alles brengt mij op zo'n dag aan het twijfelen. Moet ze wel slapen? Wordt ze dan niet duf wakker? Wanneer moet ik warm gaan lopen? Moet ik haar niet langer laten liggen? Heeft ze eten nodig? Heeft ze geen eten nodig? Moet ik nog met de bal spelen? Moet ik niet met de bal spelen? Echt knettergek word ik dan van mij zelf. Dus geprobeerd te luisteren naar de stem in mijn hoofd waarvan ik heb geleerd dat die best zinnige dingen te melden heeft. Dus Chapter heeft lekker geslapen, heeft gedronken met wat karnemelk erin en we hebben nog even kort met de bal gespeeld. En dan is dat moment: NUMMER 24!! er toch sneller dan je denkt. Met ons vaste ritueel: Kom meid, gaan we 2 duifjes halen" liep ik in de richting van de proef.

Bbbrrr, deelnemers die niet door de dirigeer gekomen zijn, deelnemers die nog wachten, deelnemers en gewoon kijkers wensen je hier en daar succes. Vaag komt het binnen. In een tunnel ben ik naar het veld gelopen. Keurmeester een hand gegeven en op de lijn tussen de paaltjes gaan staan. En jeetje zeg, ze zeiden wel dat je dan vergeet dat er keurmeesters staan en toeschouwers staan te kijken, maar het is echt zo. Diepe zucht!

Als je daar dan ook staat heb je geen weet van eventuele witte boekjes van keurmeesters die omhoog gaan. Of niet.

Chapter zit allang goed naast mij. Nog een keer het veld ingekeken, hand boven haar hoofd en "voorrut"

Ja ja, dacht Chapter. Grappig dat je dat zegt maar toch klink je niet zo overtuigend....

Ik grinnikte, riep nog eens het commando en dacht: ja meid, dat neem ik je niet kwalijk.

Het was een moeilijk veld en diepte inschatten behoort niet tot mijn kwaliteiten. Maar ze kwam met de eerste duif binnen. Ppffff, hoppa, nu nummer twee.

Chapter goed neergezet en die keek in een hele andere richting dan ik wilde. Tijd genomen, ademgehaald en toen Chapter los liet wat ze in haar hoofd had heb ik haar de lijn gegeven. Deze deed ze prachtig, met overtuiging. Lekker, dat gaf mij ook een boost en met wat dirigeren en om het een beetje spannend te houden voor de toeschouwers ;-) kwam ze daar met de tweede duif binnen. Van de spanning durfde ik niets te doen. Helemaal vastgelijmd keek ik naar mijn hond met de duif in haar bek. In ontvangst genomen en dan weten dat je het geflikt hebt!!!!

Kort daarna realiseer ik mij dat ik er nog helemaal niet ben. Nu eerst nog de sleep. We werden wat gejaagd naar de sleep oefening gebracht. De adrenaline gierde bij beide nog door het lijf. Dat was te zien aan de wijze waarop Chapter de sleep deed. Maar ze haalde hem binnen dus vrij zeker dat ook deze binnen was. Het duurde best heel lang voor ik Chapter met de gans uit het bos zag komen. Keurmeesters mogen dan nog niks zeggen omdat ze eerst met de keurmeesters op de sleep moeten overleggen. Zenuwslopend!!! Echt zenuwslopend.

Met ruimte voor verbetering hebben we beide proeven voor de A goed genoeg doorlopen en zo goed dat we ook nog 1e werden die dag. Samen met een curlycoated op de 2e plaats. Hoe leuk is dat!!

Die week was uiteraard een gewone werkweek met de ups en downs die daar soms bij horen en in mijn hoofd voorbereiden voor een wedstrijd in Gieter.

Hier had ik met Chapter in de A weer ingeschreven, maar ook met mijn jonge labrador in de B.

Voor mij fijn omdat dat ook wat afleiding geeft in mijn hoofd. Voor de honden bijna als op een

eigen training. Dus ook niet zo raar. Harry hielp mij om tussendoor de honden vast te houden zodat ik ze niet aan een vreemde hoofde te geven of ze vast moest zetten aan een pen. Chapter was de hele dag minder scherp dan anders, Op de B onderdelen hebben we wat onnozele en onnodige punten laten liggen, maar met een mooie 75 punten ruim voldoende om door te kunnen naar de dirigeer.

In de vroege ochtend was ik zo op tijd dat ik de auto heel gunstig had kunnen parkeren waardoor de looptijden minimaal waren en tussen door Chapter in haar eigen auto lekker kon bijtanken.

Deze SJP voelde ik meer druk. Van mijzelf!!

In dit terrein moeten we het kunnen....

Deze mensen kennen mij meer dus ik moet het nu doen....

Ik heb nu een A, dussssss.....

Allemaal onnodig en onzinnig. Maar vertel dat die stem in mijn hoofd maar eens. Die is nog niet zo makkelijk te overreden. Gaat steeds beter, maar we zijn er nog niet.

De eerste groep mocht beginnen met de dirigeer. Ik zat in de tweede groep. Heb dus tijdje staan kijken bij de andere honden. Plan doorgenomen en getoetst bij Iris en toen in de auto gaan zitten. Heerlijk even in de rust. Alle prikkels op zo'n dag realiseer ik mij soms als teveel als ik even lekker alleen bij mijn bus zit.

Het was mooi vroeg nog in de middag toen ik aan de beurt was. Ook hier ging dat weer sneller dan ik dacht. Eind het veld op lopen samen met Chapter en ons ritueel weer doorgenomen: "Kom meid gaan we 2 duifjes gaan halen?"

Volgens mij was ze in the mood. De keurmeesters onthaalde mij al en nadat ik aangaf welke duif ik als eerste zou laten halen, kwam de stem van 1 van de keurmeesters opeens vol binnen.

LINKERDUIF!!

Bbbrrr, een rilling, ik kan niet meer terug.

Ik zei ze nog geloof ik dat deze proef mij 20 jaar van mijn leven kost.

En toch voorbij de keurmeesters, tussen de paaltjes was het ergste van de zenuwen weg.

Van deze dirigeer heb ik minder goed alles in mijn hoofd zitten. Ik was nerveuzer en Chapter moest paar x extra doorgestuurd worden. Ze haalde de 1e duif binnen. Had mijn hartslag niet goed onder controle, maar ik denk dat Chapter nu wel zoiets had van; "Mam, nu de 2e duif! Ik ga dat voor je doen!!"

Gestuurd, de lijn was niet zo mooi als ik had gehoopt maar in de natuurlijke lijn van het veld. Das oké. Daarop doorgedirigeerd en terwijl ik de zoekfluit blies hoor ik een keurmeester zeggen: "Ze staat er boven op hoor!"

Dus ook de 2e duif binnen. Ik was zoooooo zoooooo blij, maar ook nog zoooooo gespannen dat ik eenmaal het veld af bijna door mijn benen zakte. Allemachtig zeg. Wat een sport. Wat doet een mens zichzelf aan. Niet best. Hier ligt voor mij en dus ook voor ons samen nog veel winst. Mijn spanning meer kunnen reguleren!!

Na deze proef kon ik gelukkig Chapter rustig even laten ontspannen met een balletje in het water en rustig even zitten voor we naar de sleep mochten.

Hier was de lijn gelukkig recht naar de start van de sleep, vlak voor het bos. Daarna moest ze naar rechts toe en verderop links het bos in om later het bos weer uit te komen om op het veld de gans te vinden. Ze pakte de lijn en ondanks dat ik had gehoord dat ze niet het bos in mocht wist ik dat Chapter als ze de sleep ruikt hooguit even in het bos schiet omdat daar geur hangt maar dan zeker terugkomt. Dus ik zie Chapter het bos in gaan ,maar besloot niet te fluiten. Vol vertrouwen dat ze doet wat ik dacht dat ze zou doen. En ja, ze komt weer net zo snel het bos uit, pakt nu goed de sleep op en zet enorm gas. Ze loopt heel snel en duikt verderop naar links het bos in. De keurmeester naast mij staat gezellig te kletsen met mij als ik van de andere keurmeester hoor: 'Let op Martine,... (ik schrik, want moet ze wel op het veld lopen?) Geniet hier maar van' hoor ik hem dan zeggen. Ppfff, opluchting! Daar waar Chapter vorige week punten heeft laten liggen pakt ze nu op het veld de gans op en kwam naar mij toe.

Beide keurmeesters gaven mij het vertrouwen dat dit wel goed gegaan was dus heel opgelucht met nog greintje spanning kon ik het veld aflopen.

Iets later met de prijsuitreiking bleek ik Met Chapter een prachtige 2e plaats in de A te hebben gehaald.

Met Jannings, de jonge labrador zelf een 1e plaats in de B.

De weg hiernaar toe is met hobbels, bobbels, lachen, gieren, tranen, zweet, nadenken, knobbelen over hoe dingen aan te pakken en heel veel zelfwerk gegaan. Ik ben apetrots op mijn poedel. We gaan zien wat volgend jaar ons verder gaat brengen, We gaan genieten en als ik mijn spanning meer thuis kan laten dan gaat dat genieten alleen maar meer lukken!